

HỒI SÁU

Tiên Tử Bất Cần Nạp Âm Toán

B

ồng Tần Linh Sương tung mình lên cao hơn bốn trượng, lượn quanh một vòng trên không, sau đó lại hạ xuống chỗ cũ, không hề xuất thủ tấn công đối phương.

Môn khinh công tuyệt đỉnh Vân Hạc Phi Yến ấy khiến quần hùng thấy đều xem đến ngây ngẩn.

Nhưng ngay khi Tần Linh Sương hạ người xuống, Nhất Thanh đạo trưởng bỗng hự khê lên một tiếng, loạng choạng lùi sau bảy tám bước.

Các cchưởng môn nhân khác vừa sửng sốt, Thiên Ma giáo chủ đã quát to:

- Tần Linh Sương, người dám giở trò ám toán...

Không chờ Tần Linh Sương lên tiếng, y thị đã vung động song chưởng liên tiếp tấn công ra tám chiêu.

Hận Thiên Lão Lão với Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp một trượng một kiếm vung từ hai bên công đến như vũ bão.

Phục Hổ thiên sư chau mày quay sang Minh Thiện đại sư nói:

- Sư huynh, hãy đến xem thương thế của Nhất Thanh đạo hữu.

Chưa dứt lời đã vung động song quyền gia nhập vào vòng chiến, giao công Tần Linh Sương.

Minh Thiện đại sư bước nhanh đến bên Nhất Thanh đạo trưởng, thấy sắc mặt đạo trưởng vàng. êch, bất giác hải kinh hỏi:

- Đạo huynh bị thọ thương ở đâu vậy ?

Vừa hỏi vừa móc ra một dược hoàn to cỡ long nhãn, nhét vào miệng chưởng môn nhân Võ Đang đang lảo đảo chực ngã.

Nhưng thương thế của Nhất Thanh đạo trưởng trầm trọng tới mức Minh Thiện đại sư không ngờ, khi dược hoàn của Minh Thiện đại sư vào trong miệng Nhất Thanh đạo

trưởng, một hơi chân khí gắng gượng đề tỵ của Nhất Thanh đạo trưởng bỗng tiêu tan, một ngum máu tươi kèm theo viên dược hoàn phún đầy mặt mình Minh Thiện đại sư.

Nhất Thanh đạo trưởng người cũng vật ngã ra sau, Minh Thiện đại sư chẳng màng đến máu me đầy mình, vội đưa tay đỡ lấy Nhất Thanh đạo trưởng, từ từ đặt nằm xuống sân lồi đài.

Lúc này, từ trên một chiếc thuyền có hai cột buồm có hai đạo sĩ áo xám vội vã phi thân sang.

Minh Thiện đại sư lại lấy ra một viên Tục Mệnh Đơn khác, quay sang hai đệ tử Võ Đang mặt đầy vẻ kích động, ánh mắt rực lửa giận, khẽ nói:

- Quý chưong môn nhân thụ thương trầm trọng, không nên ở lại đây nữa. Hai vị hãy mau đưa ông ta về thuyền, có Tục Mệnh Kim Đơn của lão nạp bảo vệ tâm mạch, nhất thời hẳn không nguy hiểm đến tính mạng. Hôm nay hẳn sẽ còn có nhiều điều hung hiểm hơn xảy ra, các vị ở lại đây cũng vô ích nên cấp tốc trở về Võ Đang là hơn.

Hai đệ tử Võ Đang cung kính thi lễ, lập tức khiêng chưong môn nhân trở về thuyền và giường buồm đi về phía thành Nhạc Dương.

Minh Thiện đại sư vẻ mặt nặng nề chậm bước đi về phía đấu trường:

- Nữ thí chủ thủ đoạn quá là tàn độc.

Minh Thiện đại sư trầm giọng tuyên Phật hiệu, song chưong tung ra quát:

- Xin Phật tổ thứ cho đệ tử phải khai sát giới.

Hai luồng kinh lực phát ra bởi Đạt Ma Thiên Công hết như vô vật xuyên qua kinh lực của kiếm trượng, quyền, chưong ập thẳng đến Tần Linh Sương.

Về việc Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên thọ trọng thương, Tần Linh Sương tự hiểu rất rõ, bởi nàng vốn không hề xuất thủ, rõ ràng đã có kẻ cố tình vu oan giá họa.

Hơn nữa, nàng cũng nghĩ ra kẻ vu oan giá họa là ai.

Thế nhưng, lúc này nàng lại không muốn nói ra, trong lòng nàng đã chứng thực đây quả là một âm mưu to lớn, nhưng mục đích âm mưu đó là gì thì nàng chưa thấu hiểu.

Do đó, nàng thà im lặng thừa nhận... cũng như nàng đã cố gắng gây nên cuộc chiến đêm nay vậy.

Tuy nhiên nàng không dám xem thường Đạt Ma Thiên Công của Minh Thiện đại sư, ngay khi Minh Thiện đại sư tức giận đi đến là nàng đã ngưng tụ một hơi chân khí, sẵn sàng ứng phó.

Khi chân lực của Đạt Ma Thiên Công áp đến, Tần Linh Sương cũng liền hai tay áo cùng lúc phát ra hai luồng chân khí vô hình đón tiếp.

Hai luồng chân lực chạm nhau, “bùng” một tiếng vang rền, lôi đài rung động dữ dội, Hận Thiên Lão Lão cầm Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp, Phục Hổ thiên sư và Thiên Ma giáo chủ đều bị sức bật của hai luồng chân khí ấy đẩy lui mấy bước.

Nhưng Minh Thiện đại sư vẫn sừng sững đứng yên, ngay cả vạt áo cũng không hề lay động.

Tần Linh Sương cũng đứng yên nơi giữa lôi đài, đang tùm tùm cười đưa tay vuốt tóc, thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra.

Lập tức quần hùng lại cất tiếng hoan hô vang dội...

Minh Thiện đại sư trong cơn thịnh nộ toàn lực tung ra một chưởng mà chẳng làm gì được Tần Linh Sương, điều ấy thật khiến lão hòa thượng kinh hoàng tột độ, quét mắt nhìn bốn người bị đẩy lui, bỗng cất tiếng huýt dài nói:

- Nữ thí chủ quả nhiên đã không dối gạt lão nạp, cho dù sáu người đã liên thủ, nếu thí chủ thật sự muốn bỏ đi, chắc chắn không ai ngăn cản nổi.

Tần Linh Sương lộ vẻ cảm kích cười nói:

- Đại sư thật là người sáng suốt, ta hết sức cảm kích... nhưng có điều về việc Nhất Thanh đạo trưởng thọ thương, ta lúc ấy không hề xuất thủ.

Minh Thiện đại sư rung động cõi lòng:

- Thí chủ nói thật chứ?

Tần Linh Sương cười:

- Ta đâu cần phải dối gạt đại sư.

Minh Thiện đại sư nhẹ gạt đầu, thở dài nói:

- Vậy là thí chủ đã biết ai hạ độc thủ phải không?

Tần Linh Sương lắc đầu:

- Điều ấy... ta không trông thấy...

Minh Thiện đại sư ngạc nhiên nhìn Tần Linh Sương:

- Hay là thí chủ... ôi, thí chủ đã lỡ việc, xin tự nhiên.

Hận Thiên Lão Lão cười khẩy tức giận nói:

- Đại hòa thượng đừng nghe những lời giả dối đơm đặt của ả nha đầu ấy, trên đây ngoài ả ta ra, ai lại đả thương đồng đạo của mình chứ ?

Thiên Ma giáo chủ cười khẩy tiếp lời:

- Lão lão nói rất đúng. Tần Linh Sương, khi này bốn tọa định giữ người lại là vì để tra chứng về việc mất trộm của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, giờ đây bốn tọa phải đòi người trả lại lễ công bằng cho Nhất Thanh đạo trưởng.

Tần Linh Sương thoáng đảo mắt nhếch môi cười, quay sang Minh Thiện đại sư nói:

- Chuyện hôm nay có lẽ đã không thuộc đại sư chủ quyết nữa rồi.

Đoạn mặt lạnh như băng sương quay sang Hận Thiên Lão Lão và Thiên Ma giáo chủ, danh giọng nói:

- Tần Linh Sương thà chấp nhận thất hẹn cùng bằng hữu, bây giờ các vị có mời Tần Linh Sương này cũng không bỏ đi nữa. Các vị có âm mưu quái quỷ gì, Tần Linh Sương này cũng sẵn sàng hầu tiếp đến cùng.

Thiên Ma giáo chủ tuy bị đôi mắt rực thần quang của Tần Linh Sương nhìn đến rợn người, song nghe nàng không bỏ đi, liền cười khanh khách nói:

- Người muốn tự trát vàng lên mặt cũng chẳng thể được. Tần Linh Sương, người đã biết rõ là trên Động Đình Hồ này sớm đã bủa giăng thiên la địa võng rồi...

Tần Linh Sương cười ngắt lời:

- Vậy ư ? Lẽ ra giáo chủ nên nói sớm hơn mới phải.

Thiên Ma giáo chủ giật mình, biến sắc quát:

- Tiện tỳ, để bốn tọa đòi lại lễ công bằng cho Nhất Thanh đạo trưởng rồi hẵng tính.

Chưa dứt lời, hai tay đã vung động, mười luồng chỉ phong chớp nhoáng bắn ra.

Tần Linh Sương nhướng mày, nhưng phất tay áo, liền tức hóa giải chỉ phong của Thiên Ma giáo chủ, khế quát:

- Người thật ra là ai ? Cả gan dám ám toán Nhất Thanh...

Tần Linh Sương chưa kịp dứt lời bỗng thấy Thiên Ma giáo chủ liều mạng lao đến, bất giác giật mình im bật, hai tay áo vung lên, tấn công Thiên Ma giáo chủ.

Lúc này Hận Thiên Lão Lão từ bên trái một trượng quét đến và quát:

- Nha đầu thối tha, hãy nạp mạng đây.

Tần Linh Sương liếc nhanh mắt buông tiếng cười khẩy, lệ làng lách người sang phải năm bước, một trượng của Hận Thiên Lão Lão liền rơi vào khoảng không.

Thế nhưng Tần Linh Sương nằm mơ cũng chẳng ngờ đó chính là một cái bẫy độc ác.

Nàng vừa lách người sang phải, chưa kịp đứng vững bỗng thấy trước mặt ánh đỏ ập đến, một làn sương đỏ lập tức tỏa rộng hơn trượng đã phủ trùm khắp thân nàng.

Đồng thời một tiếng quát rất mạnh từ xa vọng đến:

- Lui mau, đó là Thiên Tàn Huyết Vụ...

Tần Linh Sương vừa thấy ánh đỏ đã biết nguy, tuy trong lúc kinh hãi vẫn lập tức vận công hộ thân, phong bế hô hấp, và hai tay áo phát mạnh liên hồi cố quét cho làn sương đỏ bay lên không.

Song cũng đã muộn, trong mũi đã hít phải chẳng ít, liền tức đầu óc choáng váng, hai mắt tối sầm, nhũn người ngã lăn ra trên lôi đài.

Ngay khi Tần Linh Sương ngã xuống, tiếng la hét đầy căm phẫn và kinh hoàng vang lên cùng khắp.

Ngay cả Minh Thiện đại sư và Phục Hổ thiên sư cũng bàng hoàng đứng thừ tại chỗ.

Lúc này Thiên Ma giáo chủ cũng vừa hạ người xuống ở ngoài hai trượng, y thị ngửa mặt buông ra ba tiếng cười đắc ý, đoạn bước nhanh về phía Tần Linh Sương, vườ đi vừa quay sang Minh Thiện đại sư cười nói:

- Bốn tọa đã chế ngự được ả nha đầu này rồi, đại sư định xử lý thế nào ?

Trong khi nói người đã đi đến bên Tần Linh Sương, y thị lại buông tiếng cười đắc ý, vươn tay ra chộp vào đai lưng của Tần Linh Sương.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe một tiếng huýt vang động trời xanh, vạch không bay đến nhanh như sao xẹt.

Thiên Ma giáo chủ chỉ thấy trước mặt nhấp nhoáng, Tần Linh Sương đã biến mất.

Y thị kinh hãi thoái lui, hai tay hộ ngực, mới dám đưa mắt nhìn.

Lập tức y thị yên tâm, thì ra Tần Linh Sương chưa rời khỏi lôi đài, có điều đã có thêm một thiếu niên áo xanh tuổi chừng hai mươi, mày kiếm mắt sao, tướng mạo tuấn nhã siêu phàm, đó chính là Cốc Mộng Viễn, và Tần Linh Sương đang được chàng bồng ngang trên tay.

- Bỏ ả ta xuống.

Thiên Ma giáo chủ trong tiếng quát to tung mình lao bổ đến Cốc Mộng Viễn nhanh như tia chớp, hai tay mười ngón điểm vào mười hai đại huyệt trên hai vai chàng.

Hai bên cách nhau rất gần và lại xuất thủ đột ngột, Thiên Ma giáo chủ định nình đối phương dù võ công cao đến mấy, nếu không bỏ Tần Linh Sương xuống, chắc chắn khó mà tránh khỏi thế công thần tốc của mình.

Thế nhưng, sự thật lại hoàn toàn xảy ra ngoài ý muốn.

Thiên Ma giáo chủ mắt thấy thiếu niên áo xanh không chịu bỏ Tần Linh Sương xuống, lòng đã mừng thầm, mười ngón tay chân lực đột tăng, chộp vào đại huyệt Kiên Tĩnh của đối phương.

Ngay khi hai tay Thiên Ma giáo chủ còn cách hai vai Cốc Mộng Viễn không đầy năm tấc, chân lực đã phát, bỗng nhiên thiếu niên áo xanh biến mất.

Thiên Ma giáo chủ giật mình kinh hãi, vụt quay người lại, lùi nhanh ra sau ba thước.

Quả nhiên thiếu niên áo xanh đang bỗng Tần Linh Sương đứng lặng yên ở trước mặt mình không xa.

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng quát:

- Các hạ là ai ? Cả gan dám nhúng tay vào việc của năm đại môn phái... Bỏn tủa khuyên các hạ không nên can thiệp vào chuyện người là hơn, bằng không chuốc lấy họa sát thân thì thật là dại dột.

Cốc Mộng Viễn mắt rực hàn quang, cười lạnh lùng nhìn Thiên Ma giáo chủ, một tay chìa ra nói:

- Đưa ra đây.

Thiên Ma giáo chủ ngớ người:

- Đưa ra cái gì ? Các hạ...

Cốc Mộng Viễn buông giọng lạnh toát:

- Giải dược của Thiên Tàn Đoạt Phách Huyết Vụ.

Sáu chữ “Thiên Tàn Đoạt Phách Huyết Vụ” chẳng những khiến quần hùng kinh hoàng biến sắc, mà ngay cả các chưởng môn nhân trên lôi đài cũng thấy đều thất sắc.

Thật ra ngay khi Tần Linh Sương trúng phải ám kế là Tây Sơn Tiều Tẩu đã lên tiếng cảnh báo, có điều là mọi người không chú ý mà thôi.

Thiên Ma giáo chủ cười hăng hắc nói:

- Các hạ cũng khá là hiểu biết, nhưng rất tiếc là không có giải dược.

Cốc Mộng Viễn vừa nghe nói là không có giải dược, liền biến sắc, tức giận quát:

- Tôn giá chớ trêu giận tại hạ.

Chàng kinh nghiệm giang hồ rất ít, ứng phó với một cục diện thế này thật khó khăn vô cùng, nên khi đối phương trả lời không có giải dược, chàng ngoại trừ tức giận, không biết nên nói gì mới phải.

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng nói:

- Trêu giận các hạ thì sao nào ? Bốn tọa chẳng tin các hạ có thể độn thổ khỏi đây được.

Cốc Mộng Viễn biết lúc này Tần Linh Sương thân trúng kịch độc, rất cần được điều trị, cách tốt nhất là buộc đối phương trao ra giải dược, không thì sẽ phải tốn rất nhiều công sức, ít ra phải mất trọn ba ngày mới mong có hiệu quả, nên chàng chẳng màng Thiên Ma giáo chủ có âm mưu gì khác, đành giọng nói:

- Nếu tôn giá chưa chịu trao ra giải dược, chớ trách tại hạ ra tay thủ đoạn tàn ác.

Lúc này Minh Thiện đại sư sắp bước đi tới, hướng về Thiên Ma giáo chủ trầm giọng hỏi:

- Thành cô nương vừa rồi thi triển quả đúng là Thiên Tàn Huyết Vụ ư ?

Thiên Ma giáo chủ cười:

- Đúng vậy.

Minh Thiện đại sư chau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn nói:

- Thành cô nương có thể nể mặt lão nạp trao ra một phần giải dược được chăng ?

Thiên Ma giáo chủ cười khanh khách:

- Lệnh dụ đại sư, lẽ ra bốn tọa phải tuân theo, nhưng có điều quả thật là giải dược không có trong mình, đành phải khuất tất Tần Linh Sương theo bốn tọa trở về bốn giáo một phen.

Nói đi nói lại cũng là muốn lưu giữ Tần Linh Sương mang đi.

Minh Thiện đại sư biến sắc mặt, tức giận nói:

- Thành cô nương nói vậy, thật lão nạp chẳng thể tin nổi

Thiên Ma giáo chủ chỉ khúc khích cười:

- Đại sư không tin, bốn tọa cũng chẳng biết sao hơn...

Đoạn đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn, nói tiếp:

- Nếu như đại sư có điều nghi ngại hãy bảo vị thiếu hiệp kia đi cùng cũng được.

Minh Thiện đại sư chưa kịp đáp, Cốc Mộng Viễn đã tức giận nói:

- Không cần, chút sương độc tầm thường này, chưa thể gây khó khăn cho tại hạ được đâu.

Cúi xuống nhìn Tần Linh Sương, bỗng cười khẩy nói:

- Nhưng tại hạ cũng chẳng tin tôn giá không mang theo giải dược.

Chưa dứt lời người đã động dậy, dùng thấy chàng bỗng Tần Linh Sương trên tay, nhưng thân pháp vẫn nhanh đến mức mọi người chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng đã mất dạng.

Và cũng lúc ấy, bỗng nghe Thiên Ma giáo chủ hự lên một tiếng.

- Giáo chủ đã bị tại hạ chế ngự bởi thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch nhẹ và chậm nhất, nếu đến thời hạn mà không được hóa giải, dù không chết cũng toàn thân công lực bị phế.

Bốn vị chưởng môn nhân nghe vậy bất giác kinh hãi, liền quay đầu nhìn quả nhiên thấy Thiên Ma giáo chủ hai tay buông thõng, toàn thân run lẩy bẩy.

Họ thật không ngờ, chàng thiếu niên áo xanh này thân thủ quá cao siêu, so với Tần Linh Sương chỉ hơn chứ không kém.

Hơn nữa thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch lại càng khiến mọi người khiếp đảm kinh tâm.

Côn Luân Phục Hổ thiền sư bỗng tiến tới, hai tay chấp trước ngực nói:

- Tiểu thí chủ đã luyện thành thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch, phải chăng là môn hạ của Kỳ Kinh Tẩu Quy Mộng tiền bối, Đảo chủ Vô Nhân đảo Đông Hải ?

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười:

- Không phải.

Phục Hổ thiền sư ngăn người:

- Thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch này chính là tuyệt kỹ độc môn của Quy Mộng tiền bối mà.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Đại sư nói rất đúng, nhưng tại hạ không phải là môn hạ của Quy đại hiệp.

Lúc này chẳng những Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiên sư và Hận Thiên Lão Lão hết sức kinh ngạc mà ngay cả Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kien cũng tốt cùng thắc mắc.

Đông Hải Vô Nhân đảo chủ Quy Mộng hồi năm mươi năm về trước, tuy không phải là một ma vương sát nhân, nhưng người trong hai giới hắc bạch, nếu ai phạm vào tay lão, hậu quả cực kỳ thâm trọng, sống không được, chết cũng chẳng xong, nên trong võ lâm lúc bấy giờ đã có hai câu vè: “Gặp phải Vô Nhân đảo, ba hồn bảy vía tiêu”. Chính là chỉ sự tàn độc của thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch này, trong vòng mười hai giờ, từ từ làm khô huyết mạch đối phương, tinh lực cạn kiệt mà chết.

Cốc Mộng Viễn đã thi triển thủ pháp này, vậy thì xuất thân rất có vấn đề, nhưng các vị chưởng môn nhân biết rõ lai lịch của Kỳ Kinh Tẩu Quy Mộng, không ai đủ can đảm hỏi tiếp nữa.

Minh Thiện đại sư chấp tay trước ngực hỏi:

- Tiểu thí chủ tôn tánh đại danh, sư môn xuất thân, có thể cho biết được chăng ?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười:

- Tại hạ ở Thiên Đài, gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách.

Quần hào nghe vậy thấy đều ngỡ người, cái tên Cốc Mộng Viễn dĩ nhiên là mới bước chân vào chốn giang hồ, chưa ai biết đến, nhưng còn Tử Trúc Lâm Trung Khách là ai ? Hơn nữa lại đào tạo ra được một đệ tử cao minh thế này ?

Minh Thiện đại sư lại nói:

- Tiểu thí chủ, lão nạp muốn thỉnh giáo một điều.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Xin đại sư cứ nói.

- Tiểu thí chủ có quen biết Tần cô nương ư ?

Cốc Mộng Viễn vốn định trả lời là có, nhưng bỗng lại đổi ý đáp:

- Không !

Minh Thiện đại sư ngạc nhiên:

- Vậy tiểu thí chủ...

Cốc Mộng Viễn cười:

- Tại hạ rất ghét việc dùng quỷ kế hại người, nên xuất thủ can thiệp vậy thôi.

Chàng cứ ngỡ mình trả lời như vậy là hợp tình hợp lý, nhưng chàng quên mất một điều, người trong võ lâm dù là can thiệp vào chuyện bất công thì cũng chẳng đại gì chống đối với năm đại môn phái.

Minh Thiện đại sư cười hiền từ:

- Nếu lão nạp lấy được giải dược của Thiên Tàn Huyết Vụ, tiểu thí chủ có thể giải khai kinh mạch cho Thiên Ma giáo chủ chẳng ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Nếu đại sư có quyền chủ quyết, tại hạ xin tuân mệnh.

Minh Thiện đại sư chấp tay cười:

- Vậy thì lão nạp xin đa tạ tiểu thí chủ trước.

Đoạn quay người đi đến trước mặt Thiên Ma giáo chủ, khẽ nói:

- Thành cô nương, những lời nói của lão nạp hẳn là cô nương nghe rõ, giải dược đâu ? Xin đừng tự làm hại mình.

Thiên Ma giáo chủ tuy kinh mạch bị chế ngự, nhưng huyết đạo không bị phong bế, chỉ hai tay không dùng được thôi, nghe vậy liền thở dài ảo não, nói:

- Giải dược ở trong chuôi kiếm sau lưng bốn tọa, xin đại sư lấy hộ.

Minh Thiện đại sư rút thanh trường kiếm bên lưng Thiên Ma giáo chủ, xoay mở chuôi kiếm trút ra ba viên dược hoàn màu xanh biếc, đi đến trao cho Cốc Mộng Viễn, đoạn liền lùi sang bên.

Thiên Ma giáo chủ uể oải nói:

- Một viên là đủ rồi, sao đại sư lại lấy đến ba viên ?

Minh Thiện đại sư lại cười:

- Lão nạp xin thay giáo chủ kết một chuyện thiện duyên với Cốc và Tàn thí chủ, tặng mỗi người một viên để hóa giải mối hiềm thù đêm nay, giáo chủ sao không vui lòng...

Cốc Mộng Viễn lúc này đã bỏ giải dược vào miệng Tần Linh Sương, và tay trái đặt lên hậu tâm nàng, hành công thức tan dược lực.

Chàng tin rằng Thiên Ma giáo chủ đang bị chế ngự, giải dược chắc chắn không phải là giả.

Chưa đầy thời gian một tuần trà, Tần Linh Sương khẽ buông tiếng thở dài, thở mạnh ra một hơi rồi bừng tỉnh.

Nàng hé mở mắt ra, bỗng thấy mình đang bị một người đàn ông ôm trong lòng, bất giác mày hoa thất sắc, hổ thẹn tột cùng.

Liên tức tay phải giơ lên toan xuất chiêu, nhưng kịp lúc nhìn kỹ đối phương, liền đỏ bừng mặt, tim đập dữ dội, từ từ hạ tay xuống.

Cốc Mộng Viễn nhè nhẹ đặt nàng xuống, mỉm cười hỏi:

- Tần tỷ tỷ đã vô sự rồi ư ?

Tần Linh Sương e thẹn cúi đầu khẽ đáp:

- Được huynh đệ giúp đỡ... tỷ tỷ suốt đời khó thể đền đáp...

Cốc Mộng Viễn cười:

- Tần tỷ tỷ sao lại khách sáo thế này ?

Tần Linh Sương thoáng ngẩng nhìn lên, thấy Cốc Mộng Viễn hai mắt trong sáng, đầy vẻ chính khí, lòng hết sức hổ thẹn, cười nói:

- Tỷ tỷ dù sao cũng chẳng thể không thông tình lý chứ.

Ngay khi ấy Minh Thiện đại sư đi đến, hai người liền nín lặng.

Minh Thiện đại sư đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, chấp tay cười nói:

- Tiểu thí chủ, xin hãy giải khai kinh mạch cho Thành cô nương, được chăng ?

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt cười:

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Cách xa hơn hai trượng lẳng không xuất chỉ, liên tiếp điểm ba lần nhanh như chớp vào người Thiên Ma giáo chủ, sau đó cao giọng nói:

- Giáo chủ, xin thứ cho tại hạ bất đắc dĩ phải đắc tội, và những mong giáo chủ cũng nên nghiêm khắc xét lại hành vi của mình.

Thiên Ma giáo chủ buông tiếng cười khẩy đầy tức tối, chẳng nói chẳng rằng tung mình sang một chiếc thuyền hai cột buồm, thuyền lập tức bỏ đi ngay.

Sau đó, Minh Thiện đại sư hướng về Tần Linh Sương, chấp tay cười nói:

- Nữ thí chủ, lão nạp xin được thỉnh giáo một điều.

Tần Linh Sương nhoẻn cười nói:

- Xin đại sư cứ nói.

- Vừa rồi thí chủ hình như đã thi triển Quy Nguyên Thần Công của Tây Trúc Khô Trúc lão nhân, chẳng hay thí chủ với Khô Trúc lão nhân quan hệ ra sao ?

Tần Linh Sương cười cười:

- Khô Trúc lão nhân chính là gia tổ phụ.

Minh Thiện đại sư sững sờ, Tần Linh Sương nói tiếp:

- Đại sư không tin ư ?

Minh Thiện đại sư vội nói:

- Tin... tin, lão ạp đương nhiên tin.

Rồi thì Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiên sư và Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp cùng đồng loạt tiến tới trước mặt Tần Linh Sương thi lễ, Minh Thiện đại sư thay mặt nói:

- Tần cô nương, khi nãy lão nạp và các vị chưông môn nhân bởi chưa biết cô nương là tôn thiên kim của Khô Trúc lão nhân nên mới có điều mạo phạm, những mong cô nương lượng thứ.

Tần Linh Sương cười:

- Đại sư quá lời rồi, ta tự biết mình cũng có rất nhiều điều không phải.

Minh Thiện đại sư ánh mắt chợt tối sầm:

- Lệnh tổ có đại ân đại nghĩa với năm đại môn phái, lão nạp cùng mọi người không lúc nào quên, những mong cô nương khi trở về Tuyết Sơn hãy thay lão nạp và mọi người vấn an lệnh tổ. Và từ nay Hàn Bích Cung nếu có cần gì đến năm đại môn phái ra sức, chỉ cần cô nương có thư đến, mọi người sẵn sàng nghe theo sự sai bảo.

Tần Linh Sương vội đáp lễ:

- Đại sư hậu ái thế này, thật khiến ta hổ thẹn áy náy...

Đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đứng bên, nói tiếp:

- Đại sư và các vị chưông môn nhân đã tin lời ta, vậy thì thịnh hội đêm nay cũng có thể kết thúc được rồi. Nhưng có điều về việc Nhất Thanh đạo trưởng bị ám toán, mong các vị hãy hết sức lưu ý... ôi, vị Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều này xem ra rất có vấn đề...

Minh Thiện đại sư nhẹ gật đầu tiếp lời:

- Những lời vàng ngọc của cô nương, mọi người xin khắc ghi.

Bỗng khoát tay ra hiệu với ba người đứng sau, bốn vị chưởng môn nhân lập tức đứng thành một hàng ngang, vẻ mặt hết sức kín cẩn, vẫn do Minh Thiện đại sư nói:

- Lão nạp với các vị chưởng môn nhân xin kính tiền cô nương với Cốc thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy bất giác chau mày, lòng hết sức bức tức, bởi chàng nghĩ người trong võ lâm lẽ ra không nên tráo trở, trước hống hách sau lại cung kính thế này.

Thật ra chàng nào biết, Khô Trúc lão nhân khi xưa du hiệp giang hồ đã từng nhiều phen giải cứu cho các đại môn phái khỏi bị nhục danh, do đó các vị chưởng môn nhân các phái mới kính trọng hậu nhân của Khô Trúc lão nhân như vậy.

Tần Linh Sương đỏ mặt, ái ngại, luôn miệng nói:

- Không dám... không dám...

Đồng thời lần lượt gật đầu chào bốn vị chưởng môn nhân, quay người cùng Cốc Mộng Viễn sóng vai cất bước, vừa định đi xuống lôi đài.

Bỗng hai chiếc thuyền nhẹ từ xa lướt đến như bay, và vọng đến tiếng như quỷ hú hét to:

- Bọn khốn kiếp Thần Phong Tam Mục hôm nay lão phu lên trời xuống đất cũng quyết bắt lấy các người cho bằng được.

Cốc Mộng Viễn nhận ra ngay đó chính là tiếng nói của Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương, người đã gây hấn với Thần Phong Tam Mục trên Nhạ Dương Lầu vào lúc ban ngày hôm nay.

Nghe y kêu la như vậy, hẳn là Thần Phong Tam Mục đã bị y đuổi theo suốt cả ngày hôm nay mà chưa thoát thân.

Tần Linh Sương không rõ tự sự, nghe tiếng kêu la bất giác ngẩn người.

Ngay khi hai người vừa chững bước, đưa mắt nhìn hai chiếc thuyền nhẹ, thì hai chiếc thuyền ấy đã một trước một sau nhanh như tên bắn lướt về lôi đài.

Ngay lập tức mọi người đều quay nhìn ra hồ, chiếc thuyền dẫn đầu đã đến gần những chiếc thuyền ở vòng ngoài, và ngay khi ấy, một bóng người ở trên chiếc thuyền sau vọt lên, lao thẳng đến chiếc thuyền trước.

Trên chiếc thuyền trước đột nhiên đứng lên ba người, Cốc Mộng Viễn nhãn lực hơn người đã nhìn rõ ba người ấy chính là ba mục chủ trong Thần Phong Mục Trường.

Ba người này vừa đứng lên, một trong số họ liền tức vung tay xuất chưởng tấn công Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương đang lảng không lao đến.

Hai người khác cũng cùng lúc vung tay, xuất chưởng bổ vào hư không.

Động tác của hai người này thật quý lạ, nên khiến quần hùng thấy đều hết sức thắc mắc.

Nhưng Cốc Mộng Viễn đã trông thấy rõ, hai người ấy không phải xuất chưởng mà là ném ra một loại ám khí rất quái dị.

Lúc này Ngưu Đầu Quỷ Cái đã bị Kim Cang chưởng lực của Tử Điện Kim Cang Hồ Đại Mãnh đẩy bay trở về.

Chiếc thuyền của Thần Phong Tam Mục cũng thừa cơ quay mũi, vượt qua lồi đài, tiến thẳng vào bờ.

Cốc Mộng Viễn chau mày vừa định nói cho Tần Linh Sương biết lai lịch của ba người ấy, chợt lòng nảy sinh linh cảm chẳng lành, vội quát:

- Nguy rồi...

Lẹ làng nắm lấy tay Tần Linh Sương, phi thân xuống hoa thuyền.

Tần Linh Sương bất ngờ bị chàng nắm tay kéo đi, chẳng những tột cùng kinh ngạc, mà còn bị sức nóng và chỉ lực khỏe mạnh của chàng khiến cho thẹn đỏ mặt.

Thế nhưng, lúc nàng cũng đã nhận thấy có điều gì không ổn, bởi tiếng rít gió rất khê lướt qua cạnh hai người.

Cùng trong lúc ấy, Cốc Mộng Viễn tiếng như sấm rền quát:

- Các vị chưởng môn nhân coi chừng ám toán.

Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiên sư, Huê Nguyên Hàn và Hận Thiên Lão Lão đều là người thông minh tuyệt đỉnh, ngay khi Cốc Mộng Viễn đột nhiên nắm tay Tần Linh Sương phóng qua hoa thuyền, họ đã giật mình sửng sốt, đồng thời về việc hai mục thủ hư không xuất chưởng, lòng sớm đã nghi ngờ, giờ nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn, chẳng chút suy nghĩ, bốn người cùng phi thân tránh né.

Nhưng đã muộn, hai tiếng hự đau đón vang lên, hai bóng người rơi xuống...

